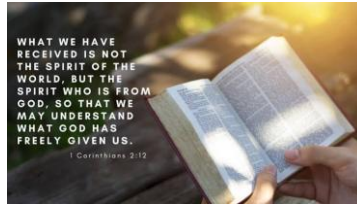

บทเทศน์และข้อคิด วันอังคารที่ 1 กันยายน 2026

บทอ่านที่หนึ่งจาก 1 โครินธ์ 2:10-16

นักบุญเปาโลกำลังตอบคำถามสำคัญว่า “เราจะรู้พระทัยของพระเจ้าได้อย่างไร?” และคำตอบคือ ไม่ใช่เพราะเราเฉลียวฉลาดกว่าใคร แต่เพราะ พระจิตเจ้าทรงเปิดตาเราให้มองเห็นสิ่งที่ตาเนื้อและปัญญามนุษย์มองไม่เห็น

“โลกสอนให้เราคิดเก่ง แต่พระจิตเจ้าสอนให้เรามองให้เป็น”

1. บริบทของ 1 คร 2:10-16

เมืองโครินธ์เป็นเมืองใหญ่ ร่ำรวย มีการค้า วัฒนธรรม และภูมิปัญญากรีก ผู้คนชื่นชมวาทศิลป์ ความฉลาด และความสามารถในการโต้แย้ง

ปัญหาคือทัศนคตินี้เริ่มเข้ามาในพระศาสนจักรด้วย คริสตชนเริ่มแบ่งพรรคแบ่งพวก เปรียบเทียบผู้นำว่าใครเก่งกว่าใคร เปาโลหรืออปอลโล ใครพูดดีกว่า ใครมีความรู้มากกว่า เปาโลจึงกำลังบอกว่า “ระวัง! เราอาจฉลาดในสายตาโลก แต่กลับไม่เข้าใจพระเจ้าเลยก็ได้” เพราะความจริงของพระเจ้าไม่ใช่สิ่งที่มนุษย์ “พิชิต” ด้วยสมอง แต่เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผย โดยพระจิตเจ้า “พระจิตเจ้าทรงหยั่งรู้ทุกสิ่ง แม้กระทั่งความลึกล้ำของพระเจ้า” (1 คร 2:10)

ให้เราไตร่ตรอง คำว่า “ความลึกล้ำของพระเจ้า” เราอาจรู้ข้อมูลเกี่ยวกับพระเจ้ามากมาย แต่ไม่ได้หมายความว่า เรารู้จักพระเจ้า เหมือนเราสามารถอ่านชีวประวัติของใครสักคน 500 หน้า รู้วันเกิด โรงเรียน งานอดิเรก แต่ก็ยังไม่รู้จัก “หัวใจ” ของเขาเท่าคนที่อยู่กับเขาทุกวัน เปาโลบอกว่า พระจิตเจ้าทรงรู้พระทัยของพระเจ้า และพระจิตองค์เดียวกันนี้ถูกประทานแก่เรา นี่คือความยิ่งใหญ่ของชีวิตคริสตชน

2. คนสองประเภทที่เปาโลพูดถึง

เปาโลเปรียบเทียบคนสองแบบ “คนที่ดำเนินชีวิตตามธรรมชาติ” คือคนที่ตัดสินทุกอย่างด้วยมาตรฐานของโลกเท่านั้น อะไรได้กำไร — ดี, อะไรทำให้ฉันดี — ดี, อะไรทำให้ฉันเหนือคนอื่น — ดี, อะไรทำให้ฉันสบาย — ดี, ดังนั้นไม้กางเขนจึงดูเหมือน ความล้มเหลว, การให้อภัยดูเหมือน ความอ่อนแอ, การรับใช้ดูเหมือน เสียเปรียบ, การเชื่อสัตย์ทั้งที่โกงได้ดูเหมือน โง่, การเสียสละดูเหมือน ขาดทุน, แต่แล้วเปาโลพูดถึงอีกคนหนึ่ง คือ “ผู้ที่ดำเนินชีวิตตามพระจิตเจ้า” เขามองเหตุการณ์เดียวกัน แต่เห็นคนละอย่าง โลกเห็นไม้กางเขน — เขาเห็นความรัก, โลกเห็นความเสียสละ — เขาเห็นพระพร โลกเห็นคนยากจน — เขาเห็นพี่น้อง, โลกเห็นศัตรู — เขาเห็นคนที่ยังต้องการความรัก, โลกเห็นความล้มเหลว — เขาถามว่า “พระเจ้ากำลังสอนอะไรฉัน?” นี่คือ **spiritual discernment** — การแยกแยะด้วยพระจิตเจ้า

3. ประโยคสุดท้ายคือระเบิดลูกใหญ่ของบทอ่านวันนี้

เปาโลจบว่า “ส่วนเรานั้นมีพระดำริของพระเยซูคริสตเจ้า” *We have the mind of Jesus Christ.* (1 คร 2:16)

คริสตชนไม่ได้ถูกเรียกเพียงแค่ “เชื่อในพระเยซูเจ้า” แต่ให้ค่อย ๆ “คิดอย่างพระเยซูเจ้า” - “มองอย่างพระเยซูเจ้า” - “ตัดสินใจอย่างพระเยซูเจ้า” ก่อนที่เราจะตัดสินใคร ลองถามว่า “ถ้าพระเยซูเจ้าประทับอยู่ตรงนี้ พระองค์จะมองเขาอย่างไร?” - ก่อนพูดเรื่องใคร ลองถามว่า “ถ้าพระเยซูเจ้านั่งฟังอยู่ข้าง ๆ ฉันยังจะพูดประโยคนี้ไหม?” - ก่อนตัดสินใจเรื่องเงิน อำนาจ ตำแหน่ง ความขัดแย้ง ลองถามว่า “พระเยซูเจ้าจะเลือกอย่างไร?” นั่นคือ “*mind of Jesus Christ*”

4. โลกวันนี้มี “ข้อมูล” มาก แต่ไม่ได้หมายความว่า “ปรีชาญาณ”

นี่เป็นจุดที่บทอ่านวันนี้ร่วมสมัยอย่างยิ่ง มนุษย์วันนี้เข้าถึงข้อมูลมากกว่าคนทุกยุคในประวัติศาสตร์ โทรศัพท์เครื่องเดียวสามารถเข้าถึงความรู้ที่คนสมัยก่อนต้องเดินทางข้ามทวีปเพื่อค้นหา - AI สามารถตอบคำถามได้ - Algorithm สามารถทำนายพฤติกรรม

เราได้ - Social media สามารถบอกได้ว่าอะไร “กำลังเป็นกระแส” - แต่มีคำถามหนึ่งที่เทคโนโลยีตอบแทนเราไม่ได้ว่า “สิ่งที่ควรทำต่อพระพักตร์พระเจ้าคืออะไร?”

เราอาจมี **information** มากขึ้น แต่ไม่ได้หมายความว่าเรามี **wisdom** มากขึ้น เรารู้ว่าโลกกำลังพูดอะไรภายในไม่กี่วินาที แต่บางครั้งกลับไม่รู้ว่า พระเจ้ากำลังตรัสอะไรในหัวใจ โลกจึงไม่ได้ขาดเสียง โลกกำลังขาด ความเงียบที่สามารถฟังเสียงพระจิตเจ้า

5. และนี่คือคำถามสำหรับพระศาสนจักร

บทอ่านนี้หนักหน่วงมากถ้านำกลับมาถามพระศาสนจักรเอง เพราะพระศาสนจักรสามารถมี แผนยุทธศาสตร์ที่ดี - การบริหารที่ยอดเยี่ยม - เทคโนโลยีทันสมัย - งบประมาณมาก - กิจกรรมเต็มปฏิทิน - โครงการประชาสัมพันธ์ดีเยี่ยม - แต่ยังต้องถามคำถามสำคัญที่สุดว่า “พระจิตเจ้าทรงต้องการอะไร?”

การประชุมสมณนาของพระศาสนจักรจึงไม่ควรเริ่มเพียงว่า “พวกเราคิดอย่างไร?” แต่ควรลึกกว่านั้นว่า “พระจิตเจ้ากำลังตรัสอะไรกับพระศาสนจักร?”

นี่คือหัวใจของการเดินร่วมกันแบบ Synodal Church ด้วย

ไม่ใช่ว่าใครพูดดีที่สุดชนะ - ไม่ใช่ว่าใครมีตำแหน่งสูงที่สุดถูกเสมอ - ไม่ใช่ว่าคนส่วนใหญ่คิดอย่างไรจึงต้องเป็นอย่างนั้น แต่ทุกคนร่วมกันฟังว่า “พระจิตเจ้ากำลังพาเราไปทางไหน?”

6. อยากเล่าเรื่องจริงทางประวัติศาสตร์ให้ฟัง

คืนวันที่ **26 กันยายน ค.ศ. 1983** คือเมื่อ 43 ปีที่แล้ว โลกอยู่ท่ามกลางสงครามเย็น ในศูนย์บัญชาการเตือนภัยของสหภาพโซเวียต นายทหารชื่อ **Stanislav Petrov** กำลังปฏิบัติหน้าที่ ทันใดนั้น ระบบคอมพิวเตอร์แจ้งเตือนว่า สหรัฐอเมริกายิงขีปนาวุธนิวเคลียร์เข้ามา จากนั้นระบบรายงานเพิ่มว่าไม่ใช่ลูกเดียว แต่มีหลายลูก ให้เราลองจินตนาการดู หน้าจอบอกว่า “ขีปนาวุธกำลังมา” ระบบเตือนภัยบอกว่า “จริง” หน้าทีของเขาคือรายงานขึ้นไปตามสายบังคับบัญชา ซึ่งในบรรยากาศสงครามเย็นอาจนำไปสู่การตอบโต้ด้วยนิวเคลียร์ แต่เปโตรฟ (Petrov) รู้สึกว่า “บางอย่างไม่ถูกต้อง” เขาคิด

ว่า ถ้าสหรัฐฯ จะเริ่มสงครามนิวเคลียร์จริง คงไม่น่าจะยิงมาเพียงไม่กี่ลูก เขาจึงตัดสินใจ รายงานว่า “น่าจะเป็นสัญญาณเตือนผิดพลาด” และเขาพูดถูก ภายหลังพบว่าระบบ ดาวเทียมตีความแสงอาทิตย์ที่สะท้อนจากเมฆผิดว่าเป็นการยิงขีปนาวุธ นี่แหละข้อคิด วันนี้ คอมพิวเตอร์มีข้อมูล แต่ **Petrov** ต้องใช้วิจารณญาณ เครื่องจักรบอกเขาว่า “ยิงมาแล้ว” แต่เขากล้าหยุดและถามว่า “นั่นสมเหตุสมผลจริงหรือ?” การตัดสินใจ ไม่กี่นาทีนั้นอาจช่วยป้องกันหายนะที่ใหญ่หลวงมาก

บางครั้งชีวิตฝ่ายจิตก็เป็นเช่นนั้น โลกส่งสัญญาณมาหาเราทุกวันว่า “ต้องตอบโต้!” - “ต้องเอาคืน!” - “ต้องชนะ!” - “ต้องรักษาหน้า!” - “เขาทำกับเราอย่างนี้ เราก็ต้องทำกลับ!” แต่พระจิตเจ้ากระซิบว่า “เดี๋ยวก่อน...นี่คือพระดำริของพระเยซูเจ้าจริงหรือ?” บางครั้ง สิ่งที่ช่วยโลกไว้ ไม่ใช่คนที่ตอบสนองเร็วที่สุด แต่คือคนที่มีปรีชาญาณพอที่จะหยุด ฟัง และแยกแยะ

7. อยากเล่าสู่กันฟังอีกสักเรื่อง

ชายคนหนึ่งภาวนาว่า “พระเจ้าครับ โปรดตรัสกับลูกด้วย ลูกพร้อมฟังแล้ว” เขาจึงเปิด พระคัมภีร์เล่ม ๆ แล้วเจอข้อความหนึ่งที่ไม่ถูกใจ เขารับผิด แล้วพูดว่า “พระเจ้าครับ... ลูกคิดว่าเมื่อก็สัญญาณไม่ค่อยดี ขอเปิดใหม่ครับ” เขาเปิดใหม่...ยังไม่ถูกใจเข้าไปใหญ่ เขาจึงปิดอีกครั้งแล้วพูดว่า “สงสัยวันนี้พระจิตเจ้า **Wi-Fi** ไม่ค่อยดี!”

ข้อคิดคือว่า บางครั้งไม่ใช่สัญญาณจากพระเจ้าไม่ดี แต่เราอยากได้ยินเฉพาะสิ่งที่ ตรงกับใจเรา เราภาวนาว่า “พระเจ้าข้า โปรดบอกลูกว่าควรทำอะไร” แต่ในใจจริง ๆ เราหมายถึง “พระเจ้าข้า โปรดยืนยันสิ่งที่ลูกตัดสินใจไว้แล้ว!” นี่ไม่ใช่ discernment เพราะการฟังพระจิตเจ้าหมายถึงการยอมให้พระองค์ เปลี่ยนใจเรา ไม่ใช่เรียกพระองค์ มายืนยันใจเรา

8. ขอเสนอแนวปฏิบัติ “สามคำถาม” ที่นำไปเป็นแนวทางชีวิตวันนี้

ข้อหนึ่ง — วันนี้เสียงอะไรดังที่สุดในชีวิตฉัน? เสียงโลก เสียงความกลัว เสียงอัตตา หรือเสียงพระจิตเจ้า?

ข้อสอง — มีเรื่องอะไรที่ฉันกำลังตัดสินใจด้วยอารมณ์มากกว่าพระจิตเจ้า? อาจเป็นคนที่เราไม่ชอบ — ความขัดแย้งในครอบครัว — ปัญหาในชุมชน — การตัดสินใจสำคัญบางอย่าง

ข้อสาม — ถ้าฉันมี “พระดำริของพระเยซูเจ้าจริง ๆ” ฉันต้องเปลี่ยนอะไรสักหนึ่งอย่างไหม? เช่น อาจต้องโทรไปขอโทษใคร — ให้อภัยใคร — หยุตินินทา — ช่วยใคร หรือเพียงแค่เสียบลงเพื่อฟังมากขึ้น

รำพึงไตร่ตรองจากพระวรสารโดย นักบุญลูกา 4:31-37

“ปีศาจรู้ว่าพระเยซูเจ้าคือใคร แต่การรู้จักพระเยซูเจ้านั้น ยังไม่เท่ากับการยอมให้พระองค์เปลี่ยนชีวิต” ประโยคนี้สามารถพาเราเข้าไปถึงหัวใจของพระวรสารได้ พระวรสารเกิดอะไรขึ้น? หลังจากพระเยซูเจ้าถูกปฏิเสธที่นาซาเร็ธ พระองค์เสด็จลงไปยัง คาเปอร์นาอุม เมืองสำคัญริมทะเลสาบกาลิลี และทรงสั่งสอนในวันสัปดาห์โต สิ่งแรกที่ลูกาเล่าคือ “ประชาชนประหลาดใจในคำสั่งสอนของพระองค์ เพราะพระวาจาของพระองค์ทรงอำนาจ”

คำว่า **authority — ἐξουσία (exousia)** สำคัญมาก เพราะว่าธรรมจารย์อื่นๆ มักอ้างอิงอาจารย์หรือธรรมประเพณี แต่พระเยซูเจ้าไม่ได้ตรัสว่า “รับบีคนนั้นเคยกล่าวว่า...” พระองค์ตรัสด้วยอำนาจที่มาจากพระองค์เอง เพราะพระองค์ไม่ได้เพียง อธิบายพระวาจาของพระเจ้า **พระองค์เองแหละคือพระวาจาทรงอำนาจของพระเจ้า**

แล้วเหตุการณ์ประหลาดก็เกิดขึ้น ในธรรมศาลา มีชายคนหนึ่งถูกปีศาจสิงร้องขึ้นว่า “พระเยซูชาวนาซาเร็ธ พระองค์มาอยู่กับเราทำไม?... ฉันรู้ว่าพระองค์เป็นใคร พระองค์คือองค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า” น่าสังเกต...คือว่า ผู้คนในธรรมศาลายังไม่รู้ว่าพระเยซูคือใคร แต่ปีศาจรู้!

สิ่งที่เราต้องคิดคือ **รู้เรื่องพระเยซูเจ้า ไม่เท่ากับการเป็นศิษย์ของพระเยซูเจ้า**

ปีศาจมีความรู้ทางคริสตศาสตร์ (Christology) ถูกต้องเสียด้วย! มันเรียกพระองค์ว่า “องค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า” ปัญหาของปีศาจจึงไม่ใช่ ไม่รู้ว่าพระเยซูคือใคร ปัญหาคือ มันรู้ แต่ไม่ยอมมอบชีวิตแด่พระองค์ และนี่อาจเป็นอันตรายสำหรับเราคริสตชนเช่นกัน เราอาจท่องบทข้าพเจ้าเชื่อได้ — รู้พระบัญญัติ — รู้พิธีกรรม — รู้พระคัมภีร์ —

รู้ว่าเมื่อไรยื่น นิ่ง คุณเข้า มาวัดทุกอาทิตย์ แต่คำถามคือ พระเยซูเจ้าทรงเป็นเพียงผู้ที่เรารู้จัก หรือทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าที่เราเชื่อฟัง?

สิ่งที่น่าตกใจที่สุด: ปีศาจอยู่ “ในศาลาธรรม”

ลูกาไม่ได้บอกว่าพระเยซูเจ้าพบชายคนนั้นในบ่อนการพนัน ในสถานที่เสื่อมเสีย หรือกลางถนน แต่พบเขา ในศาลาธรรม! ซึ่งหมายความว่า ความมืด ความชั่วร้าย สามารถแฝงตัวแอบอยู่ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ได้

การอยู่ในวัด ไม่ได้รับประกันว่าหัวใจอยู่กับพระเจ้า

เราอาจอยู่ใกล้พระแท่น แต่หัวใจไกลพระเจ้า - ถือสายประจำ แต่ไม่ยอมให้อภัย - รับศีลมหาสนิท แต่กลับไปทำร้ายกันด้วยคำพูด - ร้องเพลง “ขอพระเจ้าประทานสันติสุข” แต่ไม่ยอมคุยกับคนที่นั่งอีกฝั่งหนึ่งของวัด! ปัญหาจึงไม่ใช่เพียง “ฉันไปวัดหรือไม่?” แต่คือ “เมื่อฉันออกจากวัด พระเยซูเจ้าออกไปกับฉันหรือไม่?”

“เจียบเสีย และออกไปจากเขา!”

พระเยซูเจ้าตรัสกับปีศาจว่า “**จงเจียบ และออกไปจากเขา!**” พระองค์ไม่ได้เปิดเวทีอภิปรายกับความชั่ว - ไม่ต่อรอง - ไม่ถามเหตุผล - ไม่เจรจา - เพียงตรัสว่า “เจียบเสีย!” นี่เป็นข้อคิดสำคัญสำหรับชีวิตฝ่ายจิต บางครั้งเราพ่ายแพ้ต่อการประจญเพราะเรา **คุยกับมันนานเกินไป** “ดูอีกนิดคงไม่เป็นไร...” - “โกหกเรื่องเล็ก ๆ เอง...” “นิินทาแค่เรื่องจริง...” - “โกรธเขาก็สมควรแล้ว...” - “เอาคืนครั้งเดียว...” - “ทุกคนก็ทำกัน...” ความชั่วเก่งมากในการเปลี่ยนเครื่องหมายคำถามให้กลายเป็นข้ออ้าง พระเยซูเจ้าสอนวิธีง่ายกว่า **บางสิ่งไม่ต้องเจรจา ต้องตัดทิ้งแบบรวดเร็ว เจียบคม**

โลกปัจจุบัน: เสียงดังมาก แต่เสียงไหนมี “อำนาจ”?

ทุกวันนี้เราอยู่ท่ามกลางเสียงมหาศาล เช่น โทรศัพท์ดัง - ข่าวดัง - Social media ดัง - ความคิดเห็นดัง - Influencer ดัง - ความโกรธดัง - ความกลัวดัง - ทุกคนอยากให้เราฟัง - แต่พระวรสารวันนี้ถามว่า **เสียงใดมีอำนาจเหนือหัวใจเรา?** สิ่งที่น่ากลัว

ไม่ใช่เพียงโทรศัพท์รู้ว่าเราชอบอะไร แต่บางครั้ง “algorithm” รู้ว่าเราชอบอะไร ดีกว่าตัวเราเอง มันรู้ว่าเราจะหยุดดูอะไร โกรธเรื่องอะไร ชื้ออะไร คลิกอะไร ถ้าเราไม่ระวัง เราอาจตื่นขึ้นมาดูโทรศัพท์ก่อนฟังพระเจ้า และก่อนนอนก็ให้โทรศัพท์ เป็นเสียงสุดท้ายของวัน จึงนำถามตัวเองว่า ใครกำลังเป็นผู้กำหนดความคิดของฉัน?

ข้อคิดสำหรับพระศาสนจักร: อำนาจของพระเยซูเจ้าไม่ใช่อำนาจกดคน แต่ปลดปล่อยผู้คน

พระวรสารใช้คำว่า “อำนาจ” แต่ดูสิว่าพระเยซูเจ้าใช้อำนาจทำอะไร พระองค์ไม่ได้ใช้อำนาจเพื่อทำให้มนุษย์กลัว แต่ใช้อำนาจเพื่อทำให้มนุษย์เป็นอิสระ นี่ควรเป็นแบบอย่างของอำนาจในพระศาสนจักร ทั้งเรื่องของการมี ตำแหน่ง – สมณศักดิ์ – ความรู้ – กฎระเบียบ – ทรัพย์สิน – โครงสร้างการบริหาร – ทั้งหมดมีคุณค่าเมื่อใช้เพื่อคำถามเดียวว่า “สิ่งนี้ช่วยให้มนุษย์เข้าใกล้พระเยซูเจ้ามากขึ้นหรือไม่?” อำนาจแบบพระเยซูเจ้าไม่ถามว่า “ฉันจะควบคุมคนเหล่านี้อย่างไร?” แต่ถามว่า “ฉันจะช่วยให้คนเหล่านี้เป็นอิสระได้อย่างไร?” นี่คือ “exousia” ของพระเยซูเจ้า

อยากเล่าเรื่องจริงทางประวัติศาสตร์ให้ฟัง

ในคริสต์ศตวรรษที่ 20 คาร์ดินัล **József Mindszenty** แห่งฮังการีต้องเผชิญทั้งลัทธินาซีและต่อมาระบอบคอมมิวนิสต์ เขาถูกจับกุม คุมขัง และกักตุนอย่างหนัก เพราะไม่ยอมให้รัฐเข้าครอบงำโนธรรมและชีวิตของพระศาสนจักร สิ่งน่าคิดคือ ชายคนนี้ไม่มีกองทัพ ไม่มีรถถัง ไม่มีซีปนาอูร์ แต่รัฐบาลที่มีกองทัพกลับหวาดระแวงเสียงของเขา ทำไม? เพราะอำนาจมีสองชนิด อำนาจชนิดหนึ่งมาจากความสามารถที่จะทำให้คน กลัว แต่อำนาจอีกชนิดหนึ่งมาจากความสามารถที่จะทำให้คน ไม่กลัวอีกต่อไป นี่คือเหตุผลที่ปีศาจร้องเมื่อพระเยซูเจ้าเข้าศาลาธรรม ไม่ใช่เพราะพระเยซูตะโกนดังกว่ามัน แต่เพราะเมื่อ ความจริงเข้ามา ความเท็จเริ่มกลัว เมื่อแสงสว่างเข้ามา ความมืดเริ่มสั่น เมื่อพระเยซูเจ้าเข้ามา สิ่งที่ถูกมัดมนุษย์รู้ว่าถึงเวลาต้องปล่อยเขาเป็นอิสระ

ข้อสังเกตอีกอย่างหนึ่ง เป็นข้อคิดวันนี้

ลองสังเกตดูว่า ชายที่ถูกปีศาจสิง ตามที่นักบุญลูกาเล่า เมื่อพระเยซูเจ้าขับปีศาจออก ปีศาจเหวี่ยงเขาลงกลางที่ผู้คนรวมอยู่ที่นั่น “แต่ไม่ได้ทำอันตรายเขา”

สิ่งที่น่าคิดคือว่า ความชั่วอาจทำให้เกิดเสียงดังครั้งสุดท้าย อาจดึนร่น อาจทำให้เราล้มลง แต่เมื่อพระเยซูเจ้าตรัสคำสุดท้าย มันไม่มีสิทธิ์ทำลายเรา

น่าจะเป็นกำลังใจให้ชาวเราด้วย เพราะว่า บางคนกำลังต่อสู้กับอดีต – บางคนกับความโกรธ – บางคนกับความกลัว – บางคนกับบาดแผล – บางคนกับความผิดหวัง บางคนกับนิสัยที่พยายามเลิกมานาน – **อย่าเพ่งหมดหวัง** เสียงที่ดังที่สุดในชีวิตของเรา ไม่จำเป็นต้องเป็นเสียงสุดท้าย – ความกลัวอาจดัง – อดีตอาจดัง – ความล้มเหลวอาจดัง – ความเห็นของคนอื่นอาจดัง แต่พระเยซูเจ้าทรงมีพระวาจาสุดท้ายที่สยบเสียงดังอื่น ๆ ให้ราบคาบ

ขอให้ทุกท่านที่รำพึงไตร่ตรองมีความสุขในวันนี้ครับ

วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเชนต์จ่อหัน ลาดพร้าว กรุงเทพฯ